

În aceste împrejurări, regele, care trimisese atunci (începutul lui octombrie) un sol în persoana lui Iacob Wilamowski la Poartă ca să justifice expediția pentru recuperarea Pocuției și să protesteze împotriva pregătirilor domnului moldovean pentru un nou război¹, convocă seimul pe ziua de 6 decembrie, de astă dată nu însă la Piotrków, sediul tradițional al întrunirilor dietei, ci la Cracovia, pentru a fi cât mai aproape de armata lui Tarnowski și a lua cât mai grabnic măsurile necesare în cazul unui atac din partea lui Rareș. Sarcina seimului era să delibereze asupra primejdiei care amenința regatul din partea voievodului Moldovei — care, potrivit declarației regelui, se pregătea de război cu o înverșunare mai mare decît înainte de înfrîngere — și din partea tătarilor².

La începutul lui noiembrie sosi la Cracovia și Tarnowski cu tunurile și steagurile luate la Obertyn; steagurile au fost așezate în catedrală, iar tunurile în cetate, sub palatul regelui, că să fie văzute de deputați, cînd vor sosi la seim, precum și de solii străini. Armata sa de mercenari a fost dispersată în locuri sigure, ca în caz de nevoie să se poată concentra într-o singură zi. Ea se ridica la 5000 oameni. Aceștia făcuseră, la ordinul lui Tarnowski, pînă atunci (la începutul lui noiembrie) nu mai puțin de 9 incursiuni de pradă în Moldova, fără a întîmpina vreo piedică în calea lor³.

Aceste represalii au făcut desigur pe Rareș să apeleze la Zapolya și la turci pentru stăvilirea lor și medierea păcii. El se plînsese marelui vizir de incursiunile polonilor, comunicîndu-i intenția sa de răzbunare. Vizirul interveni, în noiembrie, pe lângă rege să le oprească și să restituie prada⁴. În răspunsul său din 2 februarie 1532, regele respinse reclamația lui Rareș de a fi fost victima agresiunii poloneze, îl acuză, la rîndul său, de violarea tratatului cu Polonia, de ocuparea Pocuției și de incursiunile moldovenilor în această provincie după recuperarea ei de poloni, justifică represaliile aplicate de aceștia, învinuie pe domn că, neputîndu-le face singur față, a apelat la sultan, căutînd prin acuzații false și calomnioase să-l convingă că polonii au călcat astfel tratatul de pace cu Poarta, și declară, în sfîrșit, că a ordonat încetarea actelor de ostilitate față de Moldova⁵.

În realitate, în iarna 1531—1532, polonii au făcut repetate incursiuni în Moldova, luînd, după cum se vorbea la Cracovia, prăzi foarte mari și bogate. Pentru a le pune capăt, vizirul trimise un sol, Kierdei, polonez de origine, cu misiunea de a media pacea între voievod și rege⁶. În același scop, domnul Moldovei trimise un boier, Petru, la rege să ceară pașaport pentru o solie mai mare, care urma să fie compusă din marele logofăt Teodor și din unul sau doi sfetnici ai voievodului, în vederea negocierii la Cracovia a încetării războiului și încheierii păcii. Cererea, sprijinită de vizir, fu satisfăcută și la 9 ianuarie 1532 regele dădu un pașaport valabil pînă la 10 martie pentru solii moldoveni, a căror suită putea cuprinde de la 50 pînă la 100 călăreți. Solul turc transmise regelui și sfatul lui Gritti de a trimite la Poartă un sol cu prizonierii mol-

¹ *Ibidem*, p. 30—33; A.T., XIII, p. 312—315.

² A.T., XIII, p. 345—350.

³ A.T., XIII, p. 162—164, 360—361. Un tun urma să fie dăruit ducelui Albert al Prusiei, vasalului regelui, după închiderea seimului.

⁴ Bogdan-Hurmuzaki, Supl. II—1, p. 44; A.T., XIII, p. 16—19. Solul turc sosi la Cracovia la 19 noiembrie (A.T., XIII, p. 162—164, 366—367).

⁵ A.T., XIV, p. 16—19.

⁶ A.T., XIV, p. 116—117.